

hver Gang de troede at have faaet Bugt med hende. Sammen med en af de Lærerinder, der havde været ved Skolen de sidste Aar, vilde hun nu undervise de konfirmerede Pigebørn, der var gaaede ud af Skolen; begge var preussiske Undersaatter, og Undervisning efter Konfirmationen havde der hidtil ikke været lagt Hindringer i Vejen for.

De begyndte; men otte Dage efter blev Frk. Tauber kaldt til Borgmesteren, som nedlagde Forbud mod hendes saakaldte „Selecta“, fordi hun manglede „Lauterkeit der Gesinnung in politischer Beziehung“. Endnu var det tilladt at undervise en eller to Elever ad Gangen, og dette gjorde de trolig Vinteren igjennem; men i Maj 1889 blev al Undervisning dem afgjørende forbudt.

Alle Ansøgninger til Ministeren og Kejseren var forgjæves, og Frk. Tauber var nu endelig tvungen til at opgive Kampen og drage bort som de andre.

I Erik Skrams Bog staar der et Sted: „Nogen Kraft maa der være i det lille Folk, der i en Sprogkamp som den, det tyske Rige byder sine underkuede Lande, i tyve Aar og mere næppe har veget saa megen Plads, som et Par tusende Embedsmænd og underordnede kunne besætte. Nordslesvigerne have ikke været ene om denne Kamp; de have haft det danske Rige bag sig; men det er dem, der have døjet Lidelserne. De have haft det daglige Slid og den evige Pine, og de have det endnu, og de holde ud“.

I denne Kamp med al dens Lidelse, Slid og Pine har Frk. Tauber trolig taget Del, og hun havde holdt ud til det sidste, hvis hun havde faaet Lov dertil.

Kristiane Iversen.

Som Kilder til ovennævnte Fremstilling har Forf., foruden sine egne Erindringer fra en femaarig Virksomhed ved Skolen, ved de paagældendes Velvilje haft Adgang til at benytte en Del Optegnelser af Frk. Tauber og et utrykt Foredrag af Frøken Henriette Skram, holdt i „Sønderjysk Samfund“.
